

Erään tarinan loppu

Vuonna 2009 toimintansa aloittanut Vihreä Puolue (ViPu) lopetti toimintansa maaliskuussa 2017. Pänköpäinen vastamäkeen tehty pitkä marssi on ohi. Syvävihreä ryhmä ei koskaan kasvanut organisaatioksi, eikä siksi, mitä tarkoitimme puolueella. Koska perkaamaton tappio ei ymmärrystä kartuta, on jonkinlainen itsekriittinen arvio kaiken vastaanotetun kritiikin ja yhdessä puntaroidun pohjalta paikallaan.

TEKSTI VILLE RANTANEN

KUVITUS OONA LEINO

Vihreä Puolue aloitti toimintansa vuoden 2009 syksyllä, yhden aiemman käynnistysyrityksen ja noin puolen vuoden kompuroivien valmistelujen jälkeen. Syntyyn vaikutti muutamien vaatimattomien aktivismitietelmien – kuten Tulevaisuuden Voiman Tampereen osaston – toiminnan sammuminen, mutta ennen kaikkea se suunnaton vastenmielisyys, jota Vihreän Liiton (VL) toiminta oli jo pitkään horteisemmassakin tarkkailijakunnassa herättänyt. Minkäänasteista minimivihreyttäkään (siis kapitalisminvastaisuutta) ei VL:n toiminnasta saattanut löytää, mutta silti tuo vaaliheimo varasi itselleen homeopaattisella otteella liudentamansa vihreyden käsitteen, pyrkien samalla työntymään – kaiken kosketuksellaan tahraten – ympäristöaktiivismin salaisimpiinkin sopukoihin. Alusta alkaen

olikin selvää, ettei ViPu tulisi tavoittelemaan piiriinsä VL:n läpiliberaalia, keskiluokkaista ja vallan muuhun kuin vihreään kysymykseen suuntautunutta kannattajakuntaa, vaan ryhmän poliittinen linja voitaisiin kaavailla riuskalla otteella sangen toiseksi.

Kädestä käteen ja sähköpostista toiseen jaettujen, toinen toistaan kehnompien ja paikoin kuohahtaneidenkin puolueohjelmaluonnosten ydinviesti – vihreys, aidosti ja oikeasti – riitti, valtavihreiden vihreyden antiteesiä vasten puntaroituna, vakuuttamaan kourallisen väkeä riittävässä määrin. Toiminta käynnistyi muutamassa kaupungissa, joista se vitkaan levisi. Ensimmäinen varsinainen ohjelma, joka harsittiin kasaan kesän 2010 puoluekokouksessa konsensuspohjaisesti, oli sekin ujon kompasteleva patustus. Se kuitenkin

kin riitti selventämään linjaa joidenkin luonnok-
sien synnyttämien väärinkäsitysten suhteen – niil-
tä osin kuin väki sitä luki. Monet olennaisuudet
kulkivat vielä sekavana vyyhtinä suusta suuhun,
ja teoria kypsyi. Selkeä ohjelma saatiin aikaiseksi
vasta vuoden 2015 kesällä, kun nk. teesistöt kor-
vasivat vanhan ohjelman ja suullisessa muodossa
pysyneet visiot, ja niin ikään tavoiteltu organisaa-
tion rakenne saatettiin virallistettua – joskaan ei on-
nistuneesti toteutettua. Teesistöt voivat kiinnostu-
neet käydä lukemassa sivulta <https://www.scribd.com/user/309552650/Vihrea-Puolue>.

Perusteoria

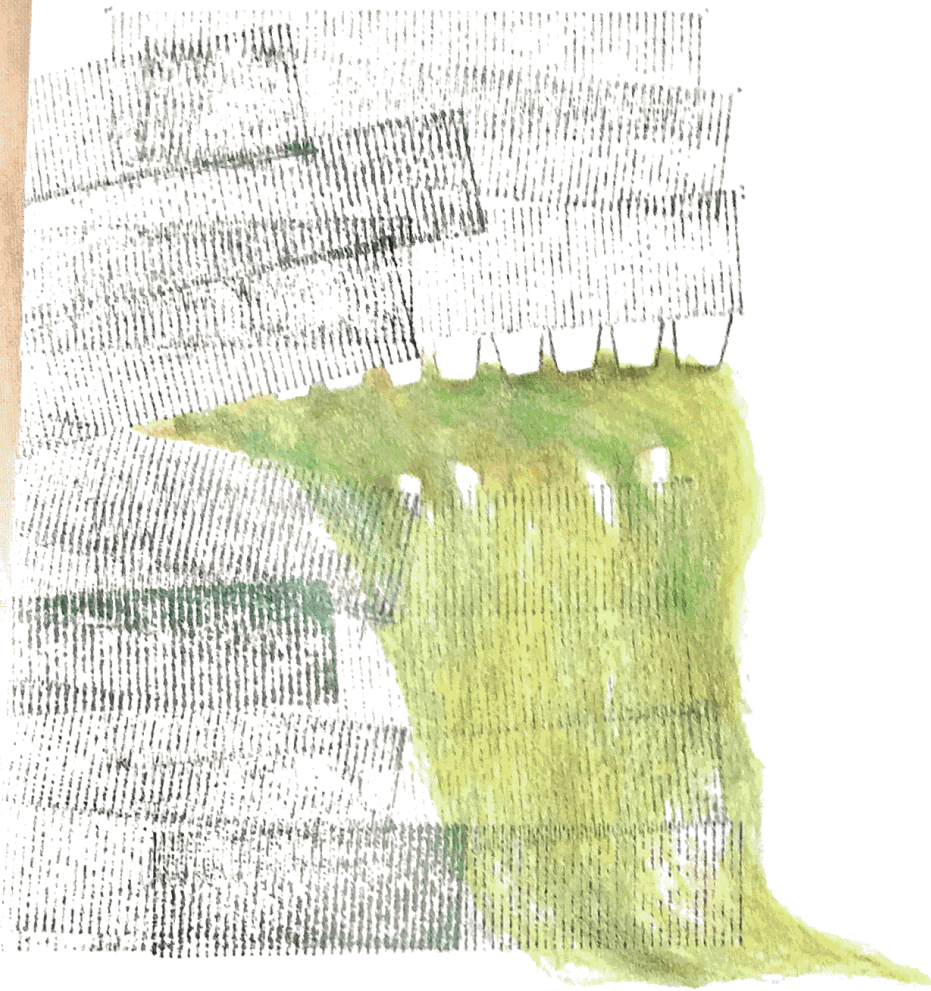
ViPun perusnäkemyksestä päädyttiin – pienen ai-
vomyrskyn vesilasissa jälkeen – käyttämään määri-
telmää *syväekologinen ekosentrinen holismi*. Tämä
muotoilu osoittautui yhtäaikaisesti kahlitsevaksi ja
toisaalta mitäänkertomattomaksi, ja se korvautui-
kin pian sanalla *syvävihreys*. Syvävihreyden ohel-
la iskusanana oli luonnollisesti syvävihreyden tai
minimivihreydenkin edellyttämä *vallankumous*,
jonka perusolemusta teorianne puitteissa on
avattu jo riittämiin toisaalla; ydinolemukseltaan
vallankumoukseen kuuluivat näkemysemme mu-
kaan rinnakkaisvalta, vallankumoukselliset jou-
kot, prefiguratiivisuus, gradualismi sekä pitkitty-
nyt kamppailu.

Perusteoria suoraan vihreää kysymystä koskien
ammennettiin sellaisilta tahoilta kuin **Arne Naess**,
James O'Connor ja muut ekososialistit, **Carolyn
Merchant**, **Derrick Jensen** ja Deep Green Resis-
tance (olkoonkin että jo tuolloin ilmikäyneet puut-
teet DGR:ssä jäytivät ja pahasti) ja Frankfurtin kou-
lukunta. Myös monet muut, kuten **Val Plumwood**
ja **Kirkpatrick Sale**. Ja vaikei **Pentti Linkolan**
ajattelusta ollutkaan analyysiksi, olivat Linkolan
tekstit varmasti olleet monelle ViPuun mukaan
tulleelle jonkinasteisia herätetekstejä.

Linkolan haamu leijui pitkään ViPun yllä, sil-
lä olimme alkuun haluttomia irtisanoutumaan
siitä, mikä miellettiin ”linkolalaisuutena” – pei-

lasimme sitä alkuun
ymmärtämättömästi
vain alkuaikojen in-
homme ylintä lähdet-
tä, Vihreää liittoa ja
sen edustamaa mu-
kavihreyttä, vasten.
Linkola merkitsi eri
ihmisille niin kovin
eri asioita. Linkolan
autoritäärisyyteen
ei kiinnitetty asian-
mukaista huomiota,
vaikka se ei omaa vä-
keämme puhutellut-
kaan, sillä fasismia
ei osattu ViPun alku-
aikoina ottaa aidosti
lähinäolevana uhkana.
Alunperin Linkola pu-
dotettiin pois ajat-
telusta yhden asialli-
semman anarkistisen
palautteen pohjalta,
joka koski hänen Vi-
Pun ymmärrykseen
sopimatonta luonto-
kuvaansa.

Järjestelmänalyttinen ja strategiaa määrit-
tävä (eli käytännön kannalta olennaisempi) teoria
ammennettiin niin marxilaisesta teoriasta kuin
sen jatkeesta, anarkistisesta teoriasta. Pyrittiin siis
materialistiseen yhteiskunta-analyysiin. Eritoten
näihin vaikutti edellämainittu O'Connor, lahjatalo-
usteoria, **Tere Vadén** (jo ennen mukaantuloaan).
Errico Malatesta, romahdusteoria koko laajuus-
dessaan, entropologinen teoria, maolainen teo-
ria ja myöhemmin rinnakkaisvallan teorian hieu-
tuessa **John Hollowayn** perusajatus järjestelmään
syntyvistä railoista kasvavasta rinnakkaisvallasta.
Paljon pohdintaa käytiin myös kommunalistista
teoriapohjaa vasten, vaikei yhtäläisiin ajattelu-

siitä, että etujoukkoja olisi monia (joskus organisaatioita, joskus ryhmiä, joskus spontaanimpia joukkoja), ja ne vaihtuisivat tilanteen mukaan – julistuksellinen etujoukkoasema tarkoitti siis vain pyrkimystä olla aina siellä, missä liikkeen terävin kärki oli.

Etujoukolla tarkoitettiin siis jotain, mistä varhaisemmat anarkistiteoreetikot kuten Malatesta tai **Bakunin**, tai libertaarisosialistit puhuivat. Minkäänasteinen joukkopuolue ViPu ei toki koskaan pyrkinyt olemaan, ja moista ajatusta pidettiin järjettömänä. Tarkoituksena oli ajaa vihreää agenda vihreästä näkökulmasta – olkoon-

malleihin monilta osin päädyttykään. Samoin oli autonomian teorian laita.

Mitä tulee paljon puhuttaneeseen *puolueen teoriaan*, tarkoitimme puolueella organisaatiota, joka pyrki toimimaan ylisektorisesti ja vastaamaan kaikkiin yhteiskunnallisiin kysymyksiin. Sillä ei tarkoitettu missään vaiheessa vaalikoplaa, rekisteröitynyttä yhdistystä tai mitään valtiorakenteisiin orientoitunutta. Ja vaikka puhe oli varsinkin alkuajoina yhtenä ”kaaderipuolueesta” ja ”etujoukkoajattelusta”, ei näillä tarkoitettu missään vaiheessa mitään sellaista instanssia, joka olisi aina oikeassa ja edellä, tai joka yrittäisi pakottaa tai ujuttaa oman tahtonsa joukkojen ylle. Näkemyksenä oli vallankumouksen moneuden nimissä ajatus

kin, että holistisen ymmärryksen ja yhteiskunnallisen materialismin ymmärryksen valossa tuon agendan ajaminen olisi ollut mahdotonta siellä, missä (vallankumoukselliset) joukot olisivat sitä vastaan; näin ollen vihreys oli jotain, mikä oli rinnakkaisvallan valtajärjestelmälle vastaisen logiikan mukaisesti yhteensovittava ja yhteensovittavissa sorrettujen joukkojen emansipaation kanssa. (Toki on selvää, että nuo sorretut joukot ovat tällä hetkellä jossain vallan muualla kuin Suomen kaltaisilla keskusalueilla, joissa joukkojen valtaosa on etuoikeutettuja.) Ja vihreyden peruselementit, permakulttuuriset, väliteknologiset, sosiaaliekologiset ja bioregionalistiset mallit (kuten olen aiemmissa artikkeleissani kynäillyt)

OVAT vastaloogisia valtajärjestelmälle, oivia rinnakkaisvallan komponentteja.

Tavoiteltu organisaatiomalli

Luonnollisesti ViPun pyrkimyksenä oli – olihan se pyrkimys puolueeksi – muotoutua tehokkaaksi organisaatioksi. Organisaatio eroaa ryhmästä, yksilöiden summasta, joka ei toimi yksikkönä ja on usein vähemmän kuin nuo yksilöt yhteenlaskettuna. Organisaatio on jokin, jolla on yhteisesti sovitut selkeät säännöt, tavoitteet ynnä muoto, ja kyky toimia ”itsestään” ilman riippuvaisuutta ylisuorittajajaksiloista. Ennen kaikkea organisaatio on jokin, jolla on kyky suunnitella työnjakoa ja toimia ennakoitusti selkeiden resurssien pohjalta. Resursseja ovat niin käytössä oleva työtuntimäärä kuin rahalliset ja pääomaresurssit, ynnä muut. Vaikka yritys olikin kova, ja ymmärsimme, ettei organisaatio syntyisi hetkessä, emme voi väittää ViPun koskaan kasvaneen organisaatioksi.

Selkeitä, joskin vaihtuneita organisaatiomalleja oli. Ne vaihtelivat paikallisosastopainotteisesta keskusjohtois-työryhmäpainotteisempaan. Vuoden 2015 väentapaamisessa esitelty ja sovittu organisaatiomalli oli ehdotetuista muodoistaan kypsä, ja ainoa kuvailun arvoinen.

Organisaation oli määrä rakentua ajan myötä: tavoiteltu muoto (jonka suhteen toki horjuttiin) oli seuraavanlainen: ylintä päätösvaltaa linjasta, strategiasta, organisaatiomuodosta ja esikuntasolukokoonpanoista, ja lähitulevaisuuden toiminnan ylimalkaisesta kaavailusta käytti *väentapaaminen*, joka visioitiin järjestettäväksi kerran puolessa vuodessa, ja joka oli jokaiselle jäsenelle avoin. Jälkikäteen katsoen Alustan organisaatiomallia seuraava

linja, jossa kahta peräkkäistä väentapaamista pitempään ei jäsen voisi olla poissa, olisi varmaan ollut hyvä. Toiminta olisi jakautunut kahteen päämuotoon, *esikuntasoluihin* ja *paikallisosastoihin*, ja jokainen jäsen olisi kuulunut sekä johonkin paikallisosastoon että vähintään yhteen, enimmillään kolmeen esikuntasoluun. Esikuntasoluilla olisi kullakin ollut väentapaamisessa valittu vastaava, joka olisi vastannut solun kokousten koolle kutsumisesta ja niin edelleen. Näiden esikuntasolujen lisäksi olisi ollut hetken tarpeista syntyneitä *väliaikaissoluja*, joita olisi muodostettu joko

koordinaatiosolun tai paikallisosaston aloitteesta tai hyväksynnällä, valtakunnallisesti tai paikallisesti tarpeen mukaan.

Esikuntasolujen oli määrä esittää aikataulutettu puolivuotissuunnitelma koordinaatiosolulle väentapaamista seuraavien kahden viikon kuluessa, väentapaamisissa sovittujen suuntaa antavien linjausten ja suunnitelmien

pohjalta. Esikuntasolujen (skype)kokoukset kaavailtiin lähtökohtaisesti avoimiksi kaikelle jäsenistölle.

Koordinaatiosolun tehtävänä oli ensisijaisesti seurata, että kunkin esikuntasolun toiminta eteni suunnitellusti. Niin ikään koordinaatiosolun tehtävä oli saada puolivuotissuunnitelmat myös paikallisosastoilta, ja kysellä suunnitelmien toteutumisen perään. Koordinaatiosolun tehtävänä oli siis esikuntasolujen ja paikallissolujen omaehtoisuuden toiminnan seuraaminen ja peräänkyselyminen, ei käskyttäminen. Koordinaatiosolun tehtäviin toki kuului pysyä ajan tasalla yleistilanteesta ja katsoa, että tarpeen vaatiessa esikuntasolut ja paikallisosastot reagoisivat erilaisiin vastaan tulleisiin haasteisiin, mikäli nämä eivät sitä olleet

Vaikka yritys olikin kova, ja ymmärsimme, ettei organisaatio syntyisi hetkessä, emme voi väittää ViPun koskaan kasvaneen organisaatioksi.

oma-aloitteisesti olisi äkänneet tehdä. Niin ikään koordinaatiosolun tehtäviin kuului väentapaamisen koollekutsuminen ja suunnittelu, ja väentapaamisen asiallistan koostaminen suoran palautteen perusteella.

Koordinaatiosolun lisäksi suunnitellussa rakenteessa oli muita esikuntasoluja. *Rahoitusolun* tehtäviin kuului varainkeräys organisaation toimintaa ja solidaarisuuden piirissä olevien tarpeita varten. *Huoltoosu* olisi vastannut materiaaliarvehankinnoista ja hankitun välineistön huollosta, käytöstä ynnä toimittamisesta, sekä tarvittaessa jäsenistön perusturvasta (majoitus- ja muonitusverkoston maanlaajuinen huominen). *Tiedotusosu* tehtäviin kuului luonnollisesti kaikinainen tiedottaminen, propagandantuotanto ja jakomateriaalien tekemisen koordinointi. *Tiedustelu- ja turvallisuusosu* tehtävänä olisi ollut tehdä tarvittava tiedustelutyö mm. toiminnan suuntaamista ja laajentamista pedaten, sekä vastapuolen toiminnan hahmottamiseksi, sekä luoda turvallisuusohjeistusta toiminnalle. *Laajentumisosu*, jonka tehtäviä kaavailtiin aluksi koordinaatiosolulle, tehtävänä olisi ollut toiminnan maantieteellinen laajentaminen ja värväyskampanjoiden suunnittelu. *Jaksamissolu* tehtäviin olisi kuulunut ryhmäytymistoiminta, jäsenistön jaksaminen ja pitkällä tähtäimellä terveys ja muu hyvinvointi. *Teoriioso* puolestaan vastasi teoreettisen materiaalin tuottamisesta väentapaamisen hyväksyttäväksi. *Selviytymissolu* olisi varmistanut turvallistisen toiminnan ja osaamisen tuottamisesta ja ylläpitämisestä.

Niin teoria- kuin selviytymissolu osuivat osittain päällekkäin *koulutusosu* kanssa, jonka tehtävänä oli varmistaa, että jäsenistöllä oli riittävä osaaminen paitsi oman porukan teoriassa, myös laajemmin muussa teoriassa ja käytännön taidoissa. Tämä tarkoitti koulutus suunnitelman huomiota, ja koulutusviikonloppujen eli "kaaderikurssien" pyörittämistä. Lisäksi oli kaavailtu esikuntasolujen vastaavien kahta epävirallista tapaamista kas-

vokkain per puolivuotiskausi, jotta solujen välinen koordinointi olisi jouhevampaa. Vain koordinaatio-, teoria-, rahoitus- ja tiedotusosu onnistuivat jossain määrin käynnistämään toimintansa.

Ideana oli, että kunkin esikuntasolun osa-alueiden vastaava olisi ajan myötä löytynyt kustakin paikallisosastosta, ja paikalliset jaksamis-, koulutus-, selviytymis-, tiedotus- ynnä muut suunnitelmat olisi tehty kunkin puolivuotiskautena, näin ottaen ajan myötä aloitteen esikuntasoluilta kullakin osa-alueella. Tämä olisi alun esikuntasolupainotteisen rutiinien ja käytäntöjen luomisvaiheen jälkeen turvannut toiminnan siirtyminen paikallisosastokeskeiseksi. Paikallisosastoissa, kuten väentapaamisissa ja esikuntasoluissakin, päätöksenteko oli konsensuaalista. Paikallisosastoille kaavailtiin *paikallisvastaava*, joka *varavastaavan* kanssa olisi toiminut paikallisena kontaktihenkilönä koordinaatiosolulle, ja vastannut *tupailtojen* koollekutsumisesta. Tupailtojen ideana oli olla säännöllisiä, vähintään joka toinen viikko toteutettavia vapaamuotoisia päätösvaltaisia paikallisosaston kokouksia. Paikallisvastaavan toimeksi suunniteltiin puolivuositain kiertäväksi, varavastaavan ja muiden vastaavien toimia niin ikään tilanteen niin salliessa. Uudet jäsenet oli määrä hyväksyä paikallisosastoissa, ja jäsenyyden oli määrä tulla vahvistetuksi väentapaamisessa. Ajatuksena oli niin ikään maantieteellisesti lähellä olevien osastojen (ja miksei kauempienkin osastojen niin hahutettaessa) väliset tapaamiset vähintään kerran puolivuotiskaudessa.

Tarvittaessa paikallisosastojen (tai solidaarisuuden piirissä olevien toisten ryhmien, tai henkilöiden) niin koordinaatiosolulta pyytäessä olisi koordinaatiosolu voinut pyytää yksittäisiä jäseniä nk. *torpedon* töihin, eli projekti- tai tehtäväkohtaiseksi vahvistukseksi erinäisten tilanteiden niiden vaatiessa, vasitenkin toimintaa uusilla alueilla aloitettaessa. Vastuu koordinaatio- ja laajentumisosolun välillä tässä toimenkuvassa ei ollut selvä, sillä laajentumisosolua ei koskaan saatettu valmiiksi.

ViPu oli täynnä mitä hienoimpia ja pyyteettö-
mimpiä, ja paikoin sangen uuraitakin ihmisiä. Olo-
suhteet eivät ehkä olleet – tai ole – sopivat organi-
saation luomiselle, eikä järjestötyö yleensääkään ole
hotketta kompiaisten äärellä, vaan ennemminkin
keijasta siemilua. Näin ollen, nämä sinänsä päte-
vän oloiset ja paikoin testatutkin visiot eivät ennät-
täneet toteutua kokonaisuutena organisaatiomital-
la ja -muodossa. Niistä noin sadasta – yhtäaikaisesti
enimmillään yhtäaikaisesti vain reilusta puoles-
tasadasta – jäsenestä, ja muutamista kymmenistä
toimintaa jouhevoittaneis-
ta roikukkaista (nimitys
jolla kutsuttiin niitä, jotka
avittivat toimintaa ja olivat
sen liepeillä, mutteivät jä-
seniä), ei kuitenkaan kos-
kaan irronnut sitä tarvitta-
vaa tuntimäärää, joka olisi
ollut tarpeen organisaat-
tion rakentumiseksi.

Mitä teimme, miten toimimme, ja onnistuiko jokin?

Toimintaa käynnistettäessä ViPussa oli mitä kat-
tavimpia suunnitelmia mitä moninaisimpaan toi-
mintaan. Vain toiminnan paikallisen käynnistämisen
ensivaiheen painotuksen tuli olla tapahtumien
järjestämisessä – oletuksena oli, että rutinoitumi-
sen ja uusien jäsenten myötä tapahtumien pyö-
rittäminen muuttuisi helpoksi taka-alalla olevak-
si rutiiniksi, jo puolessa vuodessa, tai vuodessa.
Kuitenkin, koska todellisuudessa käytössä olleet
työtuntimäärät yliarvioitiin mittavasti, toiminnan
painotus jumiutui monessa määrin tapahtumien
järjestämiseen. Tapahtumia toki olikin mittava
määrä, järjestön historian aikana noin 1300. Tästä
ViPu tulikin tunnetuksi, niille joille tuli. Tapahtu-
makonsepteja oli lukuisia: vakiintuneimpia olivat
ravintelivalistusiltamat, Kapakkapolitiikka-tilai-
suudet ja taitotyöpajat – näitä täydensivät erilaiset

seminaarit, opintopiirit, elokuvanäytökset, poliit-
tisen runon illat ja sen sellaiset.

Tapahtumien mainonta oli mittavaa: sosiaali-
sen median ja aina harmillisen riittämättömäksi
jääneen internetsivutiedottamisen lisäksi panos-
tus oli voimakkaassa (kenties aikansa eläneessä?)
katumainonnassa. Levitettyjen julisteiden volyy-
mit olivat vaikuttavia: Tampereella julistemäärä
per juliste oli noin 400 kpl, toisinaan jopa 1000.
Forssan tai Kokkolan kokoisessa kaupungissa kat-
sottiin noin kahdensadan julisteen riittävän, ja

joissain pienemmissä kau-
pungeissa tyydyttiin noin
50 julisteenkin määriin.
Vain harvoissa tapauksis-
sa volyymistä tingittiin.

Tapahtumia ei toki jär-
jestetty vain järjestämisen
ilosta, vaan ne palvelivat
useita tarkoituksia valis-
tusvaikutuksensa ohel-
la. Ensinnäkin, jo tapah-
tumien olemassaolo kuin
niiden mainontakin toimi-
vat ikäänkuin ryhmän jat-

kuvana mainoksena: olemme täällä, olemme ak-
tiivisia. Ne myös toimivat koulutustilaisuuksina
omalle väelle – oppimista oli tarkoitus tapahtua
niin tapahtumajärjestämisen, värväämisen, esitys-
ten tekemisen, julkisen esiintymisen kuin itse kul-
loisenkin aiheen saralla. Luonnollisesti tilaisuudet
toimivat helppona ensikontaktina ihmisiin: tavoit-
teena oli sekä ennakkoluulojen poistaminen niiltä,
jotka eivät koskaan tulisi mukaan toimintaan, että
tietenkin uuden väen värvääminen – mainituista
syistä ensimmäisestä johtui, että esimerkiksi ra-
vintelivalistusiltamien aiheet olivat mitä moni-
naisimpia ja kummallisimpiakin, olihan tarpeen
tavoittaa mahdollisimman laaja yleisö, huomata-
vasti laajempi kuin potentiaalinen värvyypooli.
Kontaktikynnystä alensi valittu ympäristö, joka lä-
hes aina oli julkinen tila, usein kapakkaympäristö.

Olosuhteet eivät ehkä olleet – tai ole – sopivat organisaation luomiselle, eikä järjestötyö yleensääkään ole hotketta kompiaisten äärellä, vaan ennemminkin keijasta siemilua.

Eittämättä leijonanosan toimintaresursseista nieli juuri tapahtumien järjestäminen – tapahtumien lisäksi lähinnä Tampereella, Oulussa ja Jyväskylässä oli muuta aktiivista toimintaa: jotakin omaehtoista aktivismia sekä osallistumista erilaisiin yhteistyöprojekteihin, verkostoihin, työryhmiin ja mielenosoituksiin milloin minkäkin aihealueen ympärillä, yleensä vaieten vipulaisuudesta muutoin kuin kysyttäessä; oli metsäaktivismia, ydinvoima-aktivismia, rasminvastaista työtä, antifasismia, petoaktivismia, leikkausten vastustamista ja niin edelleen. Oulussa erehdyttiin jopa kokeilemaan kunnallisvaalien yhteislistaa. Tämä myönnytys (sinänsä promotoitavan) kommunalismien suuntaan havaittiin jälkikäteen erheeksi, vaikkei penseä suhde kunnallisvaaleihin ehtinytkään realisoitua lähtökohtaisen kielteiseksi ViPun teesistöissä. Tämä liiallisen ambivalentti suhtautuminen kunnallisvaaleihin toi runsaasti ansaittua kritiikkiä.

Säännöllisiä tapahtumia järjestettiin Tampereen, Jyväskylän ja Oulun lisäksi Porissa (jossa toveri T.I:n toiminta oli ryhmähistorian säntillisintä), Kokkolassa, Lahdessa, Forssassa, Rovaniemellä sekä lyhyen aikaa Helsingissä ja Turussa. Säännöllisiä tapahtumia yritettiin käynnistää myös Iisalmessa, Riihimäellä, Porvoossa ja Keravalla, mutta vailla mainittavaa menestystä. Näiden lisäksi yksittäisiä tapahtumia oli suurimmassa osassa Suomen suurempia ja keskikokoisia kaupunkeja. Vasta ViPun viimeisinä aikoina myönnyttiin todellisuuden edessä, ja keskityttiin pitämään tapahtumajärjestämisen tavoitteena Tampere-Jyväskylä-Pori-linjaa, jossa toimintaa oli helppo ylläpitää lyhyiden huolto- ja yhteydenpitoetäisyyksien vuoksi.

Arvokkaimpia osia ViPun toiminnassa lienevät paitsi ne muutamat tähdellisemmät materiaalin- ja rahankeräysprojektit, joita ViPu joko järjesti tai joihin se otti osaa, myös se teoreettinen työ, jota ViPun puitteissa tehtiin varsinkin ryhmän toiminnan viimeisinä vuosina – erityisesti

romahdusteorian tuomisessa vihreään vallankumousteorian keskiöön ansiot ovat mittavat. Vasutuussa teoriatyöstä oli sen luomisen säntillisimmässä vaiheessa teoriasolu, joka metodologisesti ja saavutuksiltaan lieni ryhmän tehokkain yksikkö rahoitusolon ohella. Merkittävä osa tuosta teoriatyöstä tapahtui myös *Elonkehä*-lehden sivuilla. Vielä tärkeämpi rooli teorian muotoutumisessa oli ahkeralla keskustelulla tupailloissa ja tilaisuuksissa, ja toiminnasta vedetyillä johtopäätöksillä.

ViPun puitteissa syntyi myös järjestön olemassaoloajan ylittäneitä, potentiaalisesti elinikäisiäkin toveruussuhteita – vanha sanonta ”entinen hyvä ystävä, nykyinen puoluetoveri” ei sinänsä siis ole koko totuus järjestötyön todellisuudesta. Niin ikään projektin jälkeensä jättämät verkostot tai kentälle karttunut osaamispääoma eivät katoa ihan hetkessä mihinkään – kaatuneen puun jälkeensä jättämä kanto voi hyvinkin vesoa.

Mitä syvävihreyden sangen kapeaan marginaaliin tulee, uskon voivani väittää ViPun puitteissa tehdyn teoreettisen työn, linjausten ja kokeilujen olevan ainakin jonkinasteinen askel eteenpäin syvävihreyden saralla – se vei tyhjää filosofiaa toiminnan (yrityksen) suuntaan, idealismista kohti materialismia. Meidän jälkeemme tulevat ottavat toivottavasti opiksansa jotakin tästä kokeilusta. Sekin asenteeltaan kosompi, joka ei niele näkemystäni ViPun sinänsä laihoista mutta mielestäni kuitenkin vaimeiden aplodien ansaitsemista tuloksista, vaan pitää edellä sanottua myönteistä vain uppiniskaisena haluttomuutena kiivetä taanlataan tappion jäljestä, voinee kuitenkin myöntyä ainakin toteamaan, että myös epäonnistumiset kartuttavat aatevirtauksen kollektiivista ymmärryspääomaa. 🌿

Tämän kirjoituksen tulevassa toisessa osassa keskityn enemmän itse siihen mikä ViPun toiminnassa meni pieleen, ja miksi. Luonnollisesti koko tämä kirjoitus on vain yhden ihmisen näkemys, joka voi olla väärä.